

A cukrászok királya

Közelünkben lakik a cukrászok fejedelme. Hószínű a palástja, fején hengeralakú fehér koronát visel, jobbájában ékes kanalat tart, elefántcsontból és ébenfából.

Evvel a kanállal ad jelt, hogy milyen édességet kell tepsi-be tenni, mit kell megsütni, mit kell a sütőből kivenni.

Az egész vidék tiszteli a cukrász-fejedelmet, mert elég egy rossz szó, máris megégeti a tortalapot, feketére pörkölteti a süteményt. Egy ízben valaki tiszteletlenül beszélt a cukrászok uralkodójáról. Azt mondta: ő is tudna olyan szerecsenfánkot készíteni, mint a fejedelem.

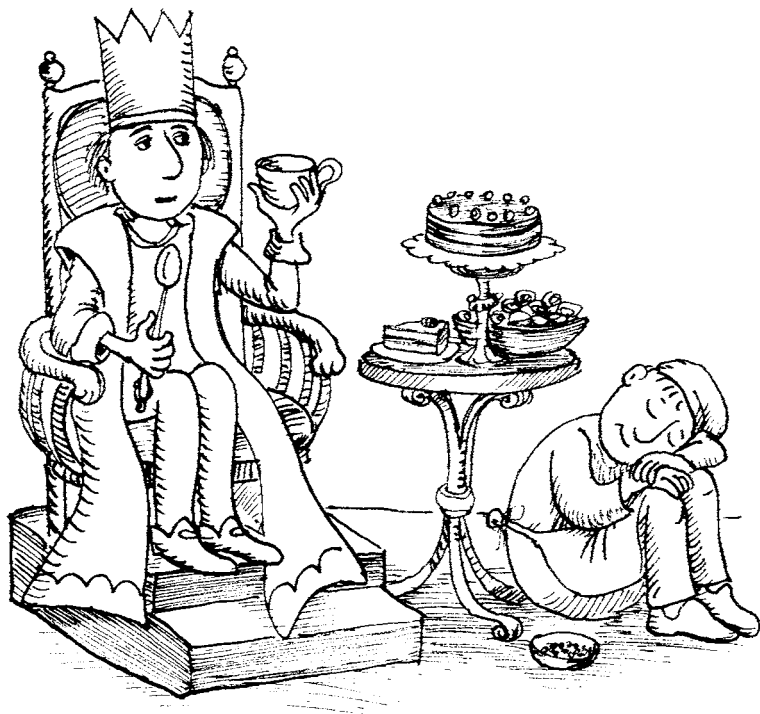
Ezt a hírt az udvari tanácsosok és kengyelfutók a cukrász-király fülébe súgták, mire három napig minden tészta koromfekete volt. Így állt bosszút a cukrászkirály a tiszteletlen embereken.

A király mellett három kukta is sürgölődött: az egyik a tepsi-taszítja be, a másik a süteményt szedi ki, a harmadik pedig jó étvágyat kíván, ha a fejedelem letör és megeszik egy darab tésztát.

Ez a harmadik kukta – úgy mondják – egy idő óta nem volt elég szorgalmas. Máshol járt az esze, ásított, szunyókált. Talán későn feküdt le – mert otthon a televíziót nézte –, de az is lehet magától is lusta volt. Tény, hogy ímmel-ámmal kívánt a cukrászfejedelemnek jó étvágyat. Amikor a fejedelem már a dobostortát ette, akkor kívánt jó étvágyat a császárke-

nyérhez. Egy ízben elaludt, majd amikor fölébredt, hirtelen jó étvágyat kívánt, holott a cukrászkirály nem is rágcált semmit. Mígnem egyszer a cukrászkirály megivott egy csupor édes tejszínt, és a kukta nem vette észre. Még jó éjszakát se kívánt a tejszín mellé, csak bámult, ásított és lustálkodott.

A cukrászkirály erre elhatározta, hogy a kuktának levágatja a fejét.

Megütött egy rézüstöt, mire a környékről mindenki betódult, aki az édességet szereti és tart magáról valamit.

Természetesen én is bementem a díszes terembe, ahol egyik oldalon a sütőkemence volt, a másik oldalon a királyi trónus. Mindannyian azt hittük, hogy valami különlegesen finom tésztát készítettek és azt kell megkóstolni! Amikor meg-

hallottuk, miféle szomorú mulasztás történt, bizony nem tudunk hová lenni a bánattól.

– Ez a kukta csak itt ül és bámul – mondta haragosan a cukrászkirály –, még annyi fáradságot sem vesz, hogy jó étvágyat kívánjon, amikor megiszom egy csupor tejszínt!

A kukta zokogott, próbált védekezni. Azt mondta, hogy nem vette észre, amikor a tejszínt megitta a király.

– Biztosan szunyókált – kiáltott rá az egyik környékbeli, és meg akarta cibálni a cukrászinas fülét.

De ezt a többiek nem hagyták.

– Nem szabad a fülét tépni, amíg nem mondták ki rá a fejesztést. Sőt a fülét azután se szabad húzgálni, mert nem illik az ilyesmi – magyarázták.

A cukrászkirály nagyon haragos volt. Hadonászott az ébenfa kanállal, majdhogy meg nem csapta vele a lusta cukrászinast.

– Miért nem tudsz jó étvágyat kívánni a fejedelemnek? – kiabáltak többen is a cukrászinasra. – Nem veszed észre, amikor eszik vagy iszik valamit?

A cukrászinas óbégatott és a nyakát tapogatta. Végül megmondta, hogy vallani akar.

– Azért nem tudtam jó étvágyat kívánni – mondta –, mert tele volt a szám mazsolával!

Ez igaz lehetett: ugyanis az egyik nap a túrós tésztából teljességgel hiányzott a mazsola. Azt ehette meg a cukrászinas.

Bár a környékbeliek szeretik a mazsolát a túrós tésztában, mégis kegyelmet kértek a cukrászinasnak.

Ugyanis a városnegyedükben sohase fejeztek le senkit. És erre büszke is a lakosság.

A fejedelem elgondolkozott, azután nyugodtabban hadonászott az ébenfa kanállal.

– Megkegyelmezek – jelentette ki –, de ezután ne tömd te-
le a szádat mazsolával. A legszigorúbban megtiltom, hogy
lustálkodj és mazsolát egyél!

Az emberek örültek a cukrászinas megmenekülésének.
Csak az egyik tésztavasárló mondta tiszteletteljes hangon:

– Felséges cukrászkirály – suttogta –, ha te megiszol egy
csupor tejszínt, az inas hogy ne enné meg a mazsolát!

A cukrászkirály a homlokát dörzsölgette az elefántcsont-
nyelű fakanállal. Erősen gondolkodott.

– Jó tanácsos vagy – mondta végül –, ki is nevezlek udva-
ri cukrász-tanácsosnak!

Ezután mind jó étvágyat kívántunk a fejedelemnek, de ő a
kanállal elhárította a megtiszteltetést.

Azóta a cukrász-tanácsos rendszeresen bejár a cukrászki-
rályhoz, és messze földön híre van, hogy a környékünkön
sütik a legjobb tésztát.

